

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά
20-1-2019
(Θεραπεία των δέκα λεπρών)

Αγαπητοί μου, στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή, είδαμε την θαυματουργική επέμβαση του Χριστού, στους δέκα λεπρούς. Μπαίνοντας ο Χριστός στην πόλη της Ιερουσαλήμ και ενώ περνούσε ανάμεσα στη Σαμάρια και την Γαλιλαία, τον συναντούν δέκα λεπροί άνδρες, οι οποίοι φώναζαν από μακριά στον Ιησού λέγοντας: διδάσκαλε ελέησε μας. Εκείνος τους προέτρεψε να πάνε και να επιδείξουν τον εαυτό τους στους ιερείς. Και ενώ αυτοί πήγαιναν να πραγματοποιήσουν την εντολή του, στο δρόμο καθαρίστηκαν από την ασθένειά τους. Ένας από αυτούς, όταν είδε ότι θεραπεύτηκε, επέστρεψε δοξάζοντας τον Θεό με δυνατή φωνή. Έπεσε με το πρόσωπο στα πόδια του Ιησού και τον ευχαριστούσε και αυτός ήταν Σαμαρείτης. Ο Χριστός τότε ρωτάει: Δεν καθαρίστηκαν και οι δέκα, οι άλλοι εννέα που είναι, κανείς δεν βρέθηκε να επιστρέψει για να δοξάσει το Θεό, παρά αυτός ο αλλοεθνής; Είπε τότε σ' αυτόν, σήκω πάνω και πήγαινε, διότι η πίστη σου σε έσωσε.

Από αυτό το περιστατικό της θεραπείας των δέκα λεπρών, εκείνο το οποίο έχει εξέχουσα θέση, είναι η ευγνώμων καρδιά του θεραπευμένου λεπρού, που επέστρεψε στον Χριστό να δώσει ευχαριστία. Η ευχαριστία, αγαπητοί αδελφοί και η ευγνωμοσύνη, είναι ένα γνώρισμα όχι μόνο του ευγενούς και καλλιεργημένου ανθρώπου, αλλά κυρίως του πνευματικού ανθρώπου.

Πρώτος από όλους τους ανθρώπους του κόσμου, ο δίκαιος Άβελ επινόησε τρόπο, με τον οποίο έδειξε την προς τον Θεό ευγνωμοσύνη του. Αναγνώρισε και διέκρινε ότι, ο Θεός του έδωσε και την ύπαρξη, και τη ζωή, και όλα όσα είχε πάνω στη γη. Επειδή είχε αγαθή και φιλοδίκαιη προαίρεση, θέλησε να ανταμείψει τον ευεργέτη του. Εξέλεξε λοιπόν, τα πρωτότοκα πρόβατα του, και τα λιπαρά τους μέρη τα προσέφερε δώρο στο Θεό. Και ο Θεός «επείδεν επί Άβελ και επί τοις δώροις αυτού»(Γεν. δ'4), που σημαίνει ότι, ο Θεός δέχθηκε ευμενώς τα δώρα του Άβελ και τον ευλόγησε. Και δίδαξε τους πάντες ότι, δέχεται τα δώρα που Του προσφέρονται από πίστη και ευλάβεια, επιβλέποντας στη διάκριση, στην ευχάριστη διάθεση και στην ευγνωμοσύνη της καρδιάς, εκείνου που το προσφέρει.

Αγαπητοί μου, πραγματικά ο θεός είναι παντεξούσιος και πανυπερέτελιος και καμία ανάγκη δεν έχει από μας, ούτε από τις ευχαριστίες μας και τα δώρα των ανθρώπων. Οι άνθρωποι δείχνουν την ευγνωμοσύνη τους είτε ευχαριστώντας με λόγια, ή προσφέροντας δώρα στον ευεργέτη. Ο Θεός ωστόσο, καμία ανάγκη δεν έχει από τη δική μας ευχαριστία, ούτε και τη δοξολογία μας, επειδή ως θεός, είναι αυτοδόξαστος και η Θεία φύση της θεότητας, έχει από τον εαυτό της άπειρη και ακατάπαυστη δόξα. Επειδή όμως, η δια λόγου και έργου, προσφερόμενη σε Αυτόν ευχαριστία, είναι βέβαιη ένδειξη διακριτικής και καλοδιάθετης ψυχής, για αυτό και την δέχεται. Η ευγνωμοσύνη είναι αρετή μεγάλη, αυτή ζητάει ο θεός από εμάς, αυτή του είναι πολύ ευπρόσδεκτη, και για αυτή, λαμβάνουμε εμείς πλούσιες τις ανταμοιβές Του.

Ο Χριστός, επισημαίνει την ευγνώμονα διάθεση και καρδιά του ανθρώπου εκείνου του λεπρού, ο οποίος επέστρεψε να δώσει ευχαριστία στο Θεό. Όχι επειδή ο Θεός είχε ανάγκη, αλλά για να τονιστεί η αρετή, για να τονιστεί ότι ο άνθρωπος ο οποίος μέσα του χαριτώνεται από την παρουσία του Αγίου Πνεύματος αποκτάει τα ιδιώματα της καρδιάς του Κυρίου.

Ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος θα πει ότι, όποιος ευχαριστεί, παρακινεί τον ευεργέτη του να του δίνει περισσότερες ευεργεσίες, «η ευχαριστία του λαμβάνοντος ερεθίζει τον δίδοντα να δώσει δωρήματα μεγαλύτερα από τα προηγούμενα»(Λογ. λ'1.ε'), και πάλι ο ίδιος ο θείος Ισαάκ λέει ότι, όποιος δεν ευχαριστεί για τα μικρότερα, και στα μεγαλύτερα είναι ψεύτης και άδικος και αλλού πάλι, αυτό που οδηγεί τα χαρίσματά του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι η καρδιά η κινούμενη προς ευχαριστία αδιάλειπτη.

Αλλά και ο μέγας Βασίλειος θα πει ότι, «είναι αισχρό όταν μόν τα πράγματα έρχονται ευνοϊκά να ευλογούμε τον θεόν, στα δε στενόχωρα και επίπονα να σιωπούμε, αλλά τότε πρέπει και περισσότερο να τον ευχαριστούμε, γνωρίζοντας ότι, «ον αγαπά κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν όν παραδέχεται...»»(Ερμην. στον λγ'. Ψαλμό).

Είναι γνωστή, η φράση που χρησιμοποιούσε πολύ συχνά, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος ο οποίος, έλεγε σε κάθε περίπτωση «δόξα τω Θεώ πάντων ένεκεν», δεν θα παύσω δηλαδή να το επαναλαμβάνω πάντοτε την δοξολογία μου για τον Θεό, για όλα όσα μου συμβαίνουν. Το ίδιο συνήθιζε να λέει και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, σε κάθε υπόθεση, μιμούμενος τον ιερό Χρυσόστομο, «ας ευχαριστούμε λοιπόν για όλα, για ότι κι αν συμβεί, αυτό είναι ευχαριστία, διότι το να ευχαριστείς μόνο όταν όλα πηγαίνουν ομαλά, δεν είναι σπουδαίο, επειδή σε αυτό ωθεί η ίδια η φύσις των πραγμάτων, αν όμως ευχαριστούμε ενώ βρισκόμαστε στο βάθος των θλίψεων και των κακών, αυτό είναι όντως θαυμαστό πράγμα...»(Ομιλ. Η' στην προς Κολασσαείς).

Γίνε λοιπόν άνθρωπε, προτρέπει και ο άγιος Νικόδημος ο αγιορείτης, ευχάριστος στο θεό για το καθετί, «ευλόγει αυτόν εν παντί καιρώ, η αίνεσις αυτού ας είναι δια παντός εν τω στόματί σου», σύμφωνα με τον ψαλμό. Εάν έχεις υγεία που είναι δώρο από τον Θεό, αναγνώρισε την ευεργεσία και δόξασε τον Θεό. Εάν ασθενείς, σκέψου ότι, η ασθένεια του σώματος είναι σωτηρία για την ψυχή, λέγε λοιπόν μαζί με τον Ιώβ, «Είη, το όνομα κυρίου ευλογημένον», αν είσαι πλούσιος και έχεις ευτυχία, να ευχαριστείς όπως ο Δαβίδ λέγοντας «τον εμπιπλώντα εν αγαθοίς την επιθυμίαν σου», δόξα δηλαδή σ' εκείνον που εκπληρώνει την επιθυμία σου. Πες και συ «ευλογεί η ψυχή μου τον Κύριον και μη επιλανθάνου πάσας τας ανταποδόσεις αυτού», μην ξεχνάς δηλαδή όλες τις ευεργεσίες του Θεού. Αν είσαι πτωχός και δυστυχής, δόξασε με υπομονή των προνοητή, ο οποίος αντί για τα επίγεια, σου ετοιμάζει τα ουράνια, και λέγε μαζί με τον Ιώβ «ως τω Κύριω έδοξε, (όπως φάνηκε σκόπιμο δηλαδή στον Κύριο), ούτως για εγένετο».

Όλοι, και για καθετί, σε κάθε υπόθεση και περίπτωση και κατάσταση, ευχαριστείτε τον Θεό, μη λείπει ποτέ από το στόμα σας η δοξολογία του Θεού, μη λείπει ποτέ από τα χείλη το δόξα σοι ο Θεός, «εν παντί ευχαριστείτε, τούτο γαρ θέλημα του Θεού εν Χριστώ Ιησού εις υμάς, ώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων Αμήν».

π. Σ.Π